

Відомі книги сучасних письменників Прикарпаття

(Юрій Андрухович, Володимир
Єшкілєв, Тарас Прохасько, Степан
Процюк, Ярослав Ткачівський)

Ю. Андрухович

В. Єшкілєв

Т. Прохасько

С. Процюк

Я. Ткачівський

Звернення до читача.

Пропонований огляд ознайомить шановних відвідувачів бібліотеки з книгами відомих сучасних письменників Прикарпаття. Розповідь подає також коротку інформацію про творчу діяльність авторів пропонованих книг. У статті про книги і письменника спочатку демонструються книги, які зберігаються в бібліотеці ОІППО, а наступною чергою – ті, що можна знайти у книгарнях та інших бібліотеках.

Юрій Андрухович

Юрій Андрухович, мабуть, одним із перших українських письменників, які просували нашу культуру й сприяли формуванню ідентичності ще з 90-х. Він є неспростовним доказом українськості, адже саме його "Рекреації", "Перверзії" та "Московіада" стали тими текстами, що описують болючі злами, які пережило наше суспільство.

Народився Юрій Андрухович 13 березня 1960 року в Івано-Франківську, в сім'ї інженера лісу та економістки. Середню освіту Юрій здобув у спеціалізованій школі № 5 з поглибленим вивченням німецької мови та мріяв стати археологом. Дуже швидко зрозумів, що ця професія не дасть йому реалізуватись, і що скоріш за все він працюватиме штатним вчителем історії, а школу юнак не любив. Тоді в 9 класі він чомусь вирішив, що обов'язково стане поетом. Ще не написавши жодного вірша, він вже укорінив цю думку у свідомості. Знайшов десь у батьків блокнот "Альбом для стихів" і почав писати туди двічі на день свої перші вірші — білі.

Взагалі, дитинство і підлітковий період письменника минали в часи вельми несприятливі для того, щоб ставати українським митцем. Шанс, що тебе надрукують, у ті часи був дуже малий. Тож зрештою він обрав шлях найменшого опору і подався студіювати так звану журналістику до поліграфічного інституту. У 1982 році Андрухович закінчив Український поліграфічний інститут у Львові за спеціальністю "Редакторство", потім працював газетярем і навіть відслужив своє у війську.

За три роки після випуску він став ініціатором створення літературного об'єднання "Бурлеск-Балаган-Буфонада" (скорочена назва "Бу-Ба-Бу"). Метою об'єднання було відродження карнавального та комедійного стилю в літературі. До цієї діяльності він долучив Неборака та Ірванця. Окрім цього, письменник був активним діячем ліберально-демократичного руху. А у 90-х навіть закінчив Вищі літературні курси при Літературному інституті імені М. Горького в Москві.

Загалом, у ті роки він активно підтримував будь-який літературний рух в Україні, очолював відділ поезії часопису "Перевал" та був головним редактором літературного альманаху "Потяг 76". Навіть мав здобутки в журналістиці, адже деякий

час вів рубрику "Парк культури" у щоденній газеті "День" (Київ). Разом з Юрієм Іздриком видавав перший в Україні постмодерністський журнал "Четвер".

Творчість Антонича була випадковою знахідкою Андруховича в той час, коли він сам був переконаний, що є найкращим поетом якщо не у світі, то в Україні точно. Під час навчання Юрію вдалося отримати збірку Антонича, яку надрукували у видавництві "Радянський письменник" наприкінці 60-тих років. Це була дуже раритетна знахідка, бо весь той тираж майже повністю знищили. Значну частину книжки Андрухович переписав собі від руки, й це дало йому змогу уважніше заглибитися в її рядки. У 1996 році він навіть захистив кандидатську дисертацію, присвячену творчості поета Богдана-Ігоря Антонича.

У 1989 році Андрухович був прийнятий до Спілки письменників України, але у 1991 році за ідейними переконаннями вийшов з неї і став ініціатором створення Асоціації українських письменників, а також – її віцепрезидентом у 1997-1999 роки. Наразі письменник одружений, має двох дітей – Тараса та Софію, яка пішла по стопах батька, та внучку Варвару.

Український поет, прозаїк, перекладач, кандидат філологічних наук – чим ще відомий Андрухович?

Сам письменник вже давно не відокремлює своє життя від літератури. Андрухович безперечно є одним із першопрохідців течії постмодернізму в українській літературі, деякі критики навіть називають його "станіславським феноменом", бо рідне місто поета Івано-Франківськ раніше називалося Станіславом. Сам лауреат Літературної премії Центральної Європи Angelus за роман "Дванадцять обручів" відмовляється наразі ставитися до письменництва як до професії, бо писати – це для нього, як дихати.

"Жити, як дихати, як писати, як любити, як кохати, як умирати – це такий комплекс, де вже нічого від нічого не відокремити" – каже про свою творчість сам письменник.

Плодами петичної творчості митця є збірки поезій "Небо і площі" (1985), "Середмістя" (1989), "Екзотичні птахи і рослини" (1991), "Пісні для Мертвого півня" (2004), "Листи в Україну" (2013). Всі його вірші просякнуті особливим сприйняттям світу, в основі якого вічне буяння енергій, молодості духу та наснаги до звершень, часто сповнених іронією. Сам Андрухович називає свої ранні вірші декадентськими та сповненими депресивних настроїв.

Першим прозовим твором, який опублікував Юрій Ігорович, був цикл оповідань "Зліва, де серце" (1989). Вони написані під враженням від служби в армії. Ця книжка, сповнена мелодійною українською мовою, образними та оригінальними сюжетами, зачаровувала напруженістю та динамікою оповіді. Всього за два роки вийшло друком оповідання "Самійло з Немирова, прекрасний розбишака", де зібрані всі риси, характерні для творчості Андруховича: містифікація, еротизм, поєднання магічного та надзвичайного, любов до колажності композицій. Його наступні романи "Рекреація" (1992), "Московіада" (1993) та "Перверзія" (1996) можна розглядати як повноцінну трилогію. Адже головним героєм цих творів є поет, що веде богемне життя. Аж раптом він опиняється в епіцентрі перетворень суспільства, що не можуть його не

зачіпати. Це небачений раніше для письменника жанр сповіді, який поєднує у собі "чорний реалізм", елементи трилера та готики, а також різку сатиру.

У 2003 році друком виходить роман "Дванадцять обручів", який пізніше отримав міжнародні нагороди, а у 2007 – його перший автобіографічний роман "Таємниця. Замість роману". Найбільша прозова книга Юрія Андруховича "Лексикон інтимних міст" побачила світ у 2011 році. Критики не без перебільшення в один голос назвали її "автобіографічним атласом внутрішнього світу письменника". Його наступні романи "Коханці Юстиції" (2017) та "Радіо Ніч" (2020) створені під враженням від постійних подорожей в інших країнах, де письменник почерпнув щось для себе й своєї творчості.

Окрім письменницької діяльності, Юрій Ігорович також займається перекладами іноземних творів. Він є автором перекладів американської поезії 1950-60-х років, його перу також належать переклади українською мовою трагедій "Гамлет", "Ромео і Джульєтта", "Король Лір" Вільяма Шекспіра, "Розбитий глек" Гайнріха фон Кляйста, поезій Р.-М. Рильке, Б. Пастернака, О. Мандельштама. Щодо творів Андруховича, то їх перекладали польською, англійською, німецькою, російською, білоруською, угорською, фінською, шведською, французькою, іспанською, чеською, словацькою, хорватською, сербською мовами. Окрім того, за творами автора знімали кінофільми, ставили вистави, п'єси та інші театральні постановки.

Безперечно, творчість Андруховича має значний вплив на сучасний літературний процес, такий, яким ми його знаємо в Україні, з його ім'ям пов'язані перші факти зацікавленості сучасною українською літературою на Заході.

<https://www.kyivpost.com/uk/post/34992>

Книги Юрія Андруховича, які зберігаються у бібліотеці нашого інституту

821.161.2-4:91

Андрухович Ю. Лексикон інтимних міст : довільний посібник з геополітики та космополітики / Ю. Андрухович .- К. : Meridian Czernowitz, Майстер книг , 2011 .- 480 с.- 978-966-2578-11-9 : [707017]

«Лексикон інтимних міст» – найбільший за обсягом твір Юрія Андруховича. Невтомний мандрівник Україною, Європою, Америкою, автор розповідає нам 111 історій про 111 міст, з якими йому пощастило пережити щасливі й не дуже, але завжди інтимні – у широкому значенні цього слова – пригоди.

Автор настільки заплутався у переходах між реальним та вигаданим, що про всяк випадок оголошує витвором власної уяви всіх дійових осіб, а також усі історії, ситуації та, зрештою, й міста цієї книжки.

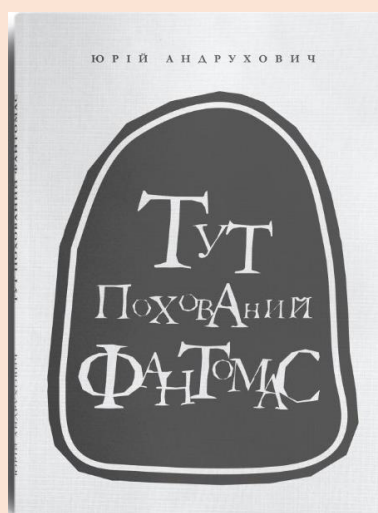
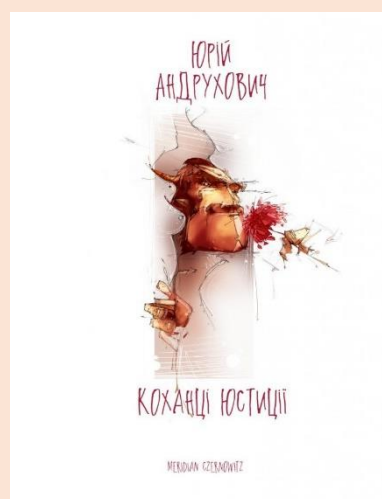
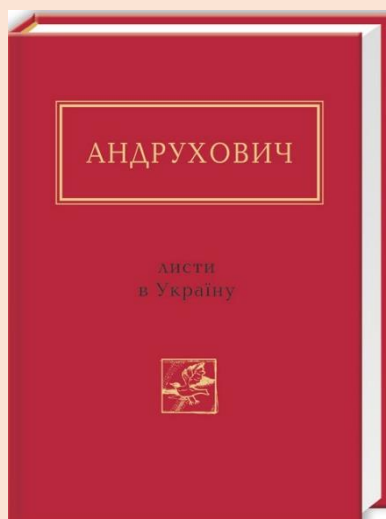
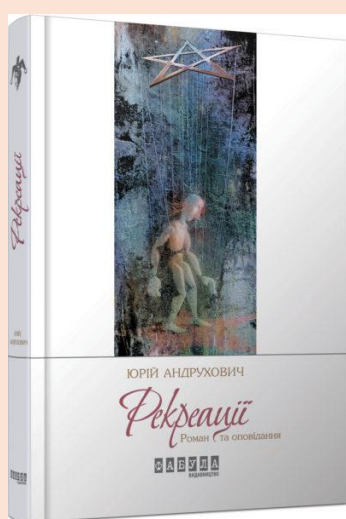

Андрухович Ю. Два романи: Московіада. Перверзія / Ю. Андрухович .- Івано-Франківськ : ЛІЛЕЯ-НВ , 2014 .- 480 с .-(Серія "Майстри української прози") .- 978-966-668-272-0 : 50 грн [71534]

Юрій Андрухович повертається, вирушає в нові мандри і знову повертається. З України тим часом емігрує чимраз більше його читачів. Великий рух східних народів на Захід триває. Московія теж не пасе задніх. Державні кордони поки що не змінилися, та хто наважиться ствердити, що так буде й надалі? Короля Олелька Другого вже давно немає на цьому світі. Чи з'явиться в досяжному майбутньому його легітимний наступник, який, прочитавши «Московіаду», очолить чергове українське народне рушення і приєднає нарешті Україну до євроспільноти? Чи все-таки доведеться троянцям ХХІ сторіччя недобитим кошем переселятися

до благословенної Італії, покинувши навіки рідні чорноземи? З «Перверзією», як з новою «Енеїдою». У видання увійшли одні з найвідоміших прозових творів автора – «Московіада» і «Перверзія».

Книги Юрія Андруховича, які можна знайти в книгарнях та бібліотеках нашого міста

Володимир Єшкілев

Відомий український прозаїк та публіцист, автор десяти романів, численних збірок прози, упорядник резонансних антологій. У дев'яності роки став одним із засновників нової української романістики. Також знаний як «хресний батько» мистецького Станіславського феномену, літературний гуру, філософ культури і колекціонер.

Володимир Єшкілев народився 23 травня 1965-го в Івано-Франківську в сім'ї інженера й технолога. Коли йому було шість років він написав свій перший науково-фантастичний роман. Він вийшов на цілий 96-сторінковий зошит. З того часу він зрозумів, що буде письменником. Після школи працював на ремонтно-механічному заводі помічником токаря.

Закінчив історичний факультет Педагогічного інституту ім. В. Стефаника (тепер — Прикарпатський університет імені Василя Стефаника).

Вчителював, викладав історію та правознавство в Західно-українському економіко-правничому університеті в Чернівцях. У Київському інституті сучасної психології та психіатрії викладає філософію й історію світової літератури.

У 90-х роках видавав журнал «Плерома», у 2000-х був редактором літературного часопису «Потяг 76», журналу «Київська Русь» та ін.. Автор «авторських колонок» у ряді західноукраїнських газет.

Володимир Єшкілев — автор романів, повістей, оповідань, філософських есе, літературознавчих статей, віршів, словникових гасел, упорядник глосаріїв. Пише українською та російською мовами.

Письменник має потяг до розігрування можливого канону сучасної літератури та різноманітних «інтелектуальних» провокацій у літературному процесі. У прозі Володимира Єшкілева передовсім приваблює філософський струміння і намагання означити таємницю символів і знаків. Володимир є також ідеологом так званого «станіславського феномена». Йому належить ідея класифікації сучасного літературного процесу, яка виходить із уявлень про існування рустикального, модерніського й постмодерністського дискурсів.

Єшкілев розробив оригінальну історико-філософську концепцію «втраченої української книги» і «російського безкнижжя», котрі багато у чому визначили, на його думку, парадигму культурного розвитку України та Росії.

У 2011–2014 рр. Був куратором проекту «Карпатська Мантикора» — в його рамках провели три міжнародні літературні фестивалі, присвячені українській фантастиці, фентезі й альтернативній історії.

Член Асоціації українських письменників (з 2007), Національної спілки письменників України (з 2012). Живе в Івано-Франківську.

Його хобі — нумізматика, подорожі. «Люблю мандрувати. Найцікавіше — це Азія: Тибет, Індія - нетрі великих міст; Африка: Єгипет зі своїми пірамідами, джунгли

Бенгалії; Кам'яна могила на Мелітопільщині; ліси, степи, великі міста, окультні центри в Америці, береги Луари з красивими замками».

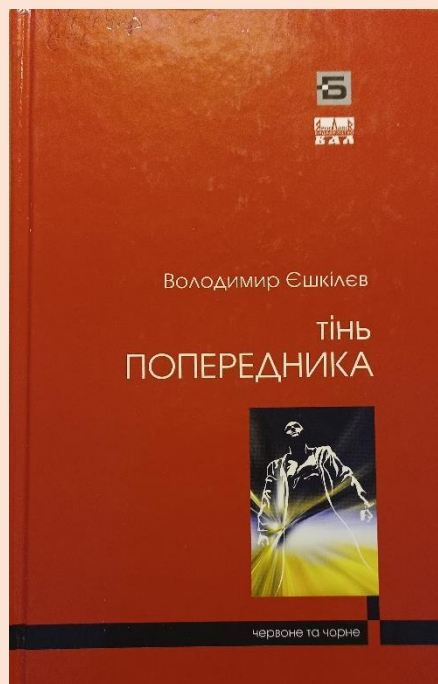
В. Єшкієв автор 13 романів. Автор роману «Адепт», написаному у співавторстві з Олегом Гуцуляком, книги прози «Візантійська фотографія», «Імператор повені», «Тінь попередника», «Усі кути трикутника: апокриф мандрів Григорія Сковороди», «Мандри Солтиса», один з авторів проект-касети «Тетрархія» (його твори вміщені під назвою «Парадокс Хомського: Оповідання, поезії») та спільної з Андрієм Пустогаровим збірки поезій «Диптих», літературознавчого есе «Воццекургія Бет»; опубліковане також у книзі Іздрика «Воцек & Воццекургія», підручника «Історія релігії», низки оповідань, філософських есе і віршів, багатьох словникових гасел у глосарійному проекті «Четверга», упорядник глосарійного корпусу «Малої української енциклопедії актуальної літератури», автор концепції проекту «Імперія» журналу «Четвер» , консультант «Південного акценту» та інших проектів.

В світі є такі люди, котрі своєю неймовірною енергетикою притягують до себе. Що це - магія, гіпноз чи може проста випадковість та збіг обставин? Не знає ніхто. А може й знають, лише не говорять. Саме до таких людей і належить франківець, гур у української фантастики, простий і завжди усміхнений бородатий дядько в окулярах Володимир Єшкієв. Його книжки – це двері до інших світів, досі невідомих, але показаних так детально, що прочитавши, в тобі поселяється відчуття, ніби ти там щойно побував.

Письменник говорить: ... «Прикро, що з України вимивається еліта. ...На жаль, ми в Українській державі й досі, залежимо від платників податків Євросоюзу, США... Звісно, Захід допомагатиме нам, тому що це в його інтересах. Та якщо ми самі не виводитимемо з нашої самотності візію майбутнього і не впроваджуватимемо інновації, а лише чекатимемо, доки нам дадуть черговий транш, то знову опинимося в орбіті однієї з імперій. Самотність полягає не у варениках, шароварах і вишиванках. А у здатності зробити те, на що не спроможна жодна інша нація. Зробити свій Mercedes. Виростити свого Ілона Маска. Дати світу генія й переконати світ у тому, що він наш...»

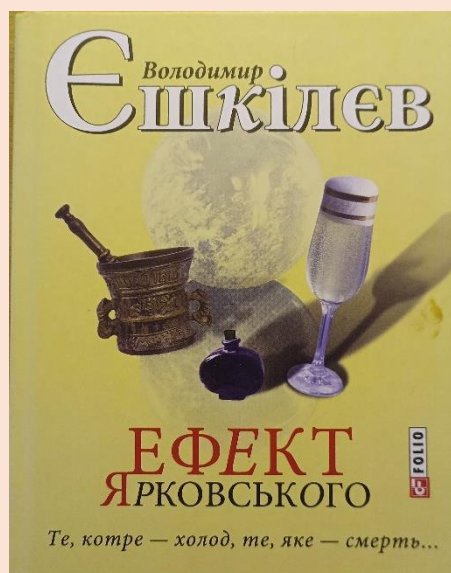
<https://cbsbook.com.ua/vidznachaemo/3296-volodimir-yeshklyev-prozayik-poet-eseyist-ekzeget.html>

Книги Володимира Єшкілева, які зберігаються у фонді бібліотеки ОШПО

Єшкілев В. Тінь попередника : роман у двох частинах / В. Єшкілев .- К. : Ярославів Вал , 2011 .- 393с. .-("Червоне і чорне!) .- оточуючого нас зла.

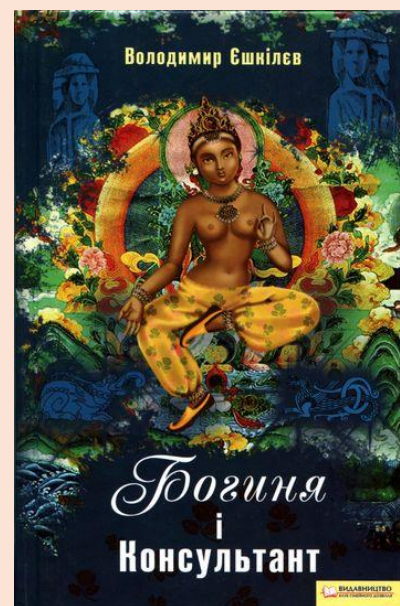
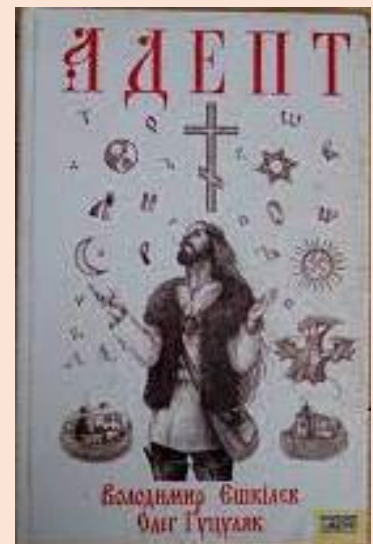
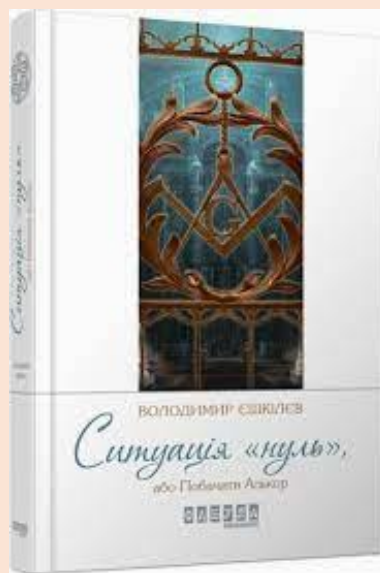
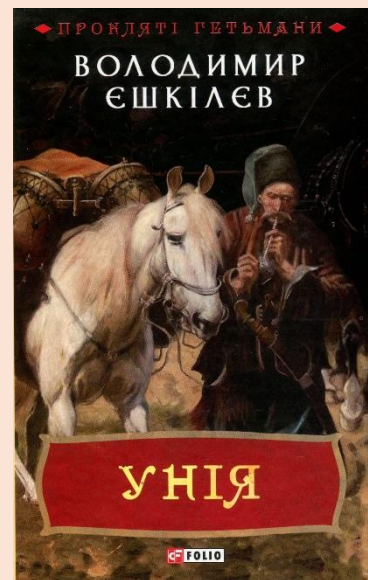
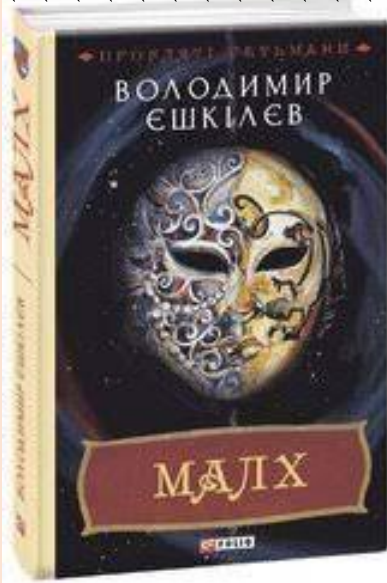
Провести читача по межі - улюблений прийом майстра Володимира Єшкілева. Саме на межі між наукою і фантастикою тримає своїх прихильників автор. Здається, один непевний крок - і ти потрапиш в тенета суцільної науки. Але - ні, письменник тебе не пускає, захоплюючи, заворожуючи фантастичністю сюжету, в якому є усе, на всі смаки, на всі бажання автора і його читача. Роман "Тінь попередника" В. Єшкілева - перший з трилогії "Фаренго", що виходить в серії інтелектуальних романів "Червоне і чорне", є прикладом абсолютної позажанрової інтеграції почуттів, відчуттів і вчинків. Бо що є реальністю, а що фантастикою - на це навряд чи хтось зможе відповісти. 25.04.2015

Єшкілев В. Ефект Ярковського. Те, котре – холод, те, котре – смерть... / В. Єшкілев; художн.-оформл. Л.П. Вировеує. – Харків: Фоліо, 2015. – 282 с.

Романом «Те, котре – холод, те, котре—смерть...» Володимир Єшкілев починає новий цикл прози «Ефект Ярковського», присвячений розслідуванням ідеальних злочинів та парадоксів часу. Головний герой Олександр Ярковський – наш сучасник, котрому доступний так званий «запетльований час». Його збоченими лабіринтами можна, маючи вроджені вміння та відвагу, йти до найглибших джерел оточуючого нас зла. Цей «ефект Ярковського» намагаються поставити собі на службу сильні світу цього, але ігри з могутніми силами завжди непередбачувані. Те, що спочатку нагадує слідство, яке ведуть екстрасенси, крок за кроком наближається до тієї безодні, звідки до нас приходять чудовиська і межові питання...

Книги Володимира Єшкілева, які можна знайти в книгарнях та бібліотеках нашого міста

Тарас Прохасько

Часом видається, що Тарас Прохасько — наскрізь рослинний чоловік і це не лише сильно відчувається у його писаннях, а й помітно виокремлює його з-поміж інших українських прозаїків. Не дивно, що він постійно намагається зафіксувати мінливість незмінності й відтворити втурнішню спорідненість людської душі з рослинним світом. У багатьох творах Тараса присутній біографізм, але це не спрощує його прозу, а навпаки — робить її дуже відвертою й наближає до інтимної сповіді.

Тарас Богданович Прохасько (16 травня 1968, Івано-Франківськ) — сучасний український письменник, журналіст, один із представників станіславського феномену. Брат перекладача Юрія Прохаська.

Мати Прохаська — троюрідна племінниця письменниці Ірини Вільде, яка підтримувала тісні зв'язки з їх родиною та часто приїжджала до них зі Львова.

Дід Прохаська по лінії матері під час Першої світової війни служив в австро-угорській дивізії, що стояла на фронті навпроти частини, яку описав Ернест Гемінґвей в автобіографічному романі «Прощавай, зброе!».

Священник Олекса Пристай, який написав книгу «Із Трускавця у світ хмародерів», фрагменти з якої були опубліковані 1936 року львівською газетою «Діло», був прадідом Прохаська.

Батька Тараса Прохаська у віці 10 років депортували разом з матір'ю, бабусею Прохаська, з Моршина до спецпоселення у Читі, звідки він повернувся в Україну у 1956 році, коли йому виповнилося 16.

В школі Прохасько добре знав біологію, брав участь у Всеукраїнській олімпіаді з української мови, але не міг уявити себе радянським філологом або журналістом, тому вступив до біологічного факультету Львівського державного університету імені Івана Франка (1992). За фахом ботанік. Після завершення університету йому пропонували працювати на розташованому в горах біостаціонарі, але Прохасько відмовився через родинні обставини. Учасник студентського руху 1989-1991 років, зокрема брав участь у «революції на граніті» у Києві у 1990 році, під час якої не тільки встиг полюбити Київ, але і, за власним зізнанням, зрозумів рядки Василя Стуса «уже Софія відструменіла, відмерехтіла бузковим гроном» — бо саме такою видалася йому Софія з Майдану Незалежності.

Після завершення університету спочатку працював в Івано-Франківському інституті карпатського лісівництва, згодом — учителював у рідному місті, у 1992-1993 роках був барменом, потім сторожем, ведучим на радіо FM «Вежа», працював у художній галереї, в газеті, на телестудії. У 1992-1994 роках був «мандрівним» співредактором журналу «Четвер», бо в той час постійно їздив до Львова, де навчався в університеті. Лауреат видавництва «Смолоскип» (1997).

У 1993 році Тарас Прохасько разом з Андрієм Федотовим та Адамом Зевелом знявся у короткометражному фільмі «Квіти святого Франциска», а у 1996 році у селі Десятин Івано-Франківської області відбувся перший в Україні міжнародний

фестиваль відео-арту, гран-прі на якому отримав двохвилинний фільм «Втеча в Єгипет» (1994), де знявся Тарас Прохасько, його сини та Леся Савчук.

У 1998 році почав працювати журналістом у львівській газеті «Експрес», згодом писав авторські колонки до «Експресу» та «Поступу». Деякий час писав до інтернет-газети «Телекритика», а потім, коли друзі Прохаська створили «газету його мрій», почав писати статті та вести авторську колонку в Івано-Франківській обласній тижневій газеті «Галицький кореспондент».

У 2004 році кілька місяців прожив у Кракові, отримавши літературну стипендію польської культурної фундації «Stowarzyszenie Willa Decjusza — Homines Urbani».

Коли Анджей Стасюк писав свою книгу «Дорогою на Бабадаг», він заїжджав до Делятина, де у Прохаська є дім, звідки вони разом вирушили на Чорногору. Рік по тому вони вирушили в Горгани та Заліщики, а згодом редакція «Галицького кореспонденту» запросила Стасюка на тижневу подорож у гори — до Білого Черемошу, Перкалабита Яловичорських гір.

У квітні 2010 року Прохасько вперше відвідав США, де в нього відбулися творчі вечори у Нью-Йорці та Вашингтоні.

Працював у «Галицькому кореспонденті».

Має двох синів, один навчався на історика в Українському католицькому університеті, а другий — на архітектора та будівельника у Львівській політехніці.

Член Асоціації українських письменників. Серед найсимпатичніших йому людей називає Франциска Асизького та Кейт Мосс.

За словами Прохаська, він вирішив стати письменником, коли йому виповнилося 12 років. У школі не читав радянських українських письменників, а тільки після армії прочитав вірші Дмитра Стуса та почав писати і сам. Оскільки біологічний факультет, на якому він навчався, був немистецьким середовищем, Прохасько деякий час вважав, що сучасної української літератури як такої не існує. Перші її твори він прочитав лише 1990 року, коли познайомився з Юрком Іздриком, який розвісив в Івано-Франківську оголошення про створення літературно-мистецького часопису «Четвер». Перші твори Прохаська Іздрик не прийняв, а згодом Прохасько написав своє перше оповідання «Спалене літо», яке було опубліковане у часописі.

Серед письменників, близьких йому «за певним типом світосприйняття», Прохасько називає Богуміла Грабала, Хорхе Луїса Борхеса, Бруно Шульца, Василя Стефаника, Данило Кіша, Габріеля Гарсія Маркеса, Мілана Кундеру, Оноре де Бальзака, Антона Павловича Чехова, Сергія Довлатова, Лева Рубінштейна, а серед найулюбленіших творів — щоденник Анджея Бобковського «Війна і спокій» (1940–1944) та «Шерлок Холмс».

Серія внутрішньо-інтимних переживань «FM „Галичина“» та «Порт Франківськ» мають, дещо, притчевий характер. Написані у формі щоденника, ці роздуми на різноманітні теми, свого часу опубліковані в тижневику «Галицький кореспондент» та озвучені в етері радіо FM «Вежа».

Прохасько брав участь у різних мистецьких перформансах. У 2009 року він, разом із іншими письменниками (Юрієм Андруховичем, Юрком Іздриком, Володимиром Єшкілевим, Софією Андрухович) взяв участь у проекті «БОМЖ» («Без Оznak

Мистецького Життя») Ростислава Шпука, пізніше презентованому на польському «Міжнародному фестивалі бездомного мистецтва».

У серпні 2010 року Прохасько в рамках музично-літературного діалогу, що відбувся під час фестивалю «Порто-Франко», читав уривок з роману Станіслава Вінценза «На високій полонині» на руїнах Пнівського замку. Під час читання французький віолончеліст Домінік де Вієнкур виконав сюїту Баха.

У 2011 році книгу Тараса Прохаська «БотакЄ» було визнано Книгою року.

Нагороди

1997 — лауреат премії видавництва «Смолоскип».

2006 — перше місце у номінації «Белетристика» за книгу «З цього можна було б зробити кілька оповідань» (версія журналу «Кореспондент»).

2007 — третє місце у номінації «Документалістика» за книгу «Порт Франківськ» (версія журналу «Кореспондент»).

2007 — лауреат літературної премії імені Джозефа Конрада (заснована Польським інститутом у Києві).

2013 року премією «Книга року ВВС» було відзначено дитячу книжку Тараса Прохаська «Хто зробить сніг», створену разом із Мар'яною Прохасько.

2019 «Книга року ВВС» «Так, але...» — переможець у номінації «Есеїстика».

Книги Тараса Прохаська, які зберігаються у фонді бібліотеки ОІШО

Прохасько Т. Інші дні Анни : повість / Т. Прохасько .- Івано-Франківськ : ЛІЛЕЯ-НВ , 2010 .- 96 с. .- 978-966-668-192-1 : 10 грн [71529]

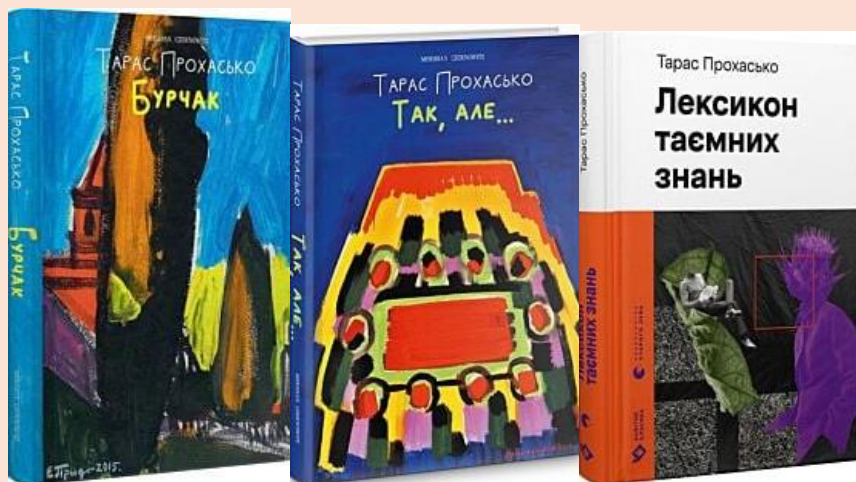
Твір написаний у манері спогадів, щоденника та роздумів.
01.04.2021

Прохасько Т. НепрОсті : роман / Т. Прохасько .- Івано-Франківськ : ЛІЛЕЯ- НВ , 2015 .- 159 с. .-(Серія "Майстри української прози") .- 978-966-668-2720-0 : 30 грн [71536]

НепрОсті - не лише один із найкращих українських романів доби незалежності, а й один із найкращих центральноевропейських після 1989 року. 01.04.2021

Книги Тараса Прохаська, які можна знайти в книгарнях та бібліотеках нашого міста

Ярослав Ткачівський

Поет і прозаїк, пісняр і гуманіст, сатирик і журналіст. Автор більше 40 поетичних книжок, а також 10 збірок пісень і романсів на власні вірші та аудіо компакт-диск «Пригадай собі волошки...». Лауреат багатьох літературних премій, заслужений працівник культури.

Ярослав Васильович Ткачівський (14 серпня 1957 р., м. Галич, Івано-Франківської області) — український поет і прозаїк, пісняр і гуморист, сатирик і журналіст. Відповідальний секретар Івано-Франківської обласної письменницької організації НСПУ (обирався двічі). Нині Ярослав Ткачівський - головний редактор Всеукраїнського літературно-художнього і громадсько-політичного журналу «Перевал», секретар НСПУ і член правління Національної спілки письменників України. Автор більше 30 поетичних та прозових книжок, а також восьми збірників пісень і романсів. Лауреат багатьох літературних премій. Заслужений працівник культури України.

Автор інтимної та громадської лірики, а також багатьох поетичних та прозових творів на релігійну тематику. Автор вісьмох збірників пісень і романсів. Автор більше сорока книг: «Воскресіння», «Вервиця», «Володар дум», «Гармидер в столярній Яйцеграді», «Ренети х маминого саду», «Без шолома йду...», «Сяєво сьомого неба», «Медовий місяць», «Кумедний гороскоп», «Дивоцвітом грають весни», «Хміль солов'їних ночей», «Срібне весілля», «Лиш не гасне любов», «Сльоза блаженства», «Смішний дідусь», «Неділя всепрощення», «Пісня на порозі Раю», «Кульва блискавка, або Півень-ловелас», «Пояс вірності», «Чари Афродіти», «До моря їхали...», «Лицар свободи і любові», «Дикий голуб» та інших літературно-художніх творів.

Ліричні вірші письменника покладені на музику багатьма відомими композиторами і музикантами, його пісні та романси виконують народні та заслужені артисти України, інші відомі співаки, а деякі твори поета-пісняра — стали вже хітами. Так, пісня «Волошки», автором якої є Ярослав Ткачівський, стала весільною, а згодом — воістину народною піснею.

Член Національної спілки письменників України з 1995, член Ради, відповідальний секретар Івано-Франківської обласної письменницької організації НСПУ двох каденцій, член Правління ІФО НСПУ; Член Правління та секретар Національної спілки письменників України.

Лауреат:

- літературної премії імені Василя Стефаника (2012 р. у номінації «Проза» за дві книжки новел й оповідань «Неділя всепрощення» і «Пісня на порозі Раю» та за повість «До моря їхали...»;
- літературної премії імені Антона Могильницького (2017 р. у номінації «Проза» за дві книжки «Ковчег пливе до пристані» (духовна поезія) і «Лицар свободи й любові»

(громадянська лірика);

- літературної премії імені Івана Франка (2011 р. у галузі «Література» за поетичні книги «Сяєво сьомого неба», «Сльоза блаженства» та поетичні збірники «Дивоцвітом грають весни», «Хміль солов'їних ночей», «Срібне весілля» і «Лиш не згасне любов»);
- Всеукраїнського літературного конкурсу імені Миколи Лукаша (номінація «Поезія», 2010 р.)
- літературної премії імені Тараса Мельничука (2009; за роман у віршах «Медовий місяць»). Трикратний переможець Всеукраїнських поетичних конкурсів літературного журналу «Дніпро» (номінація «Інтимна лірика», 2009 і 2010 рр. та «Лірична еротика», 2011 р.).
- Дипломант Всеукраїнського конкурсу громадянської лірики в номінації «Я люблю тебе, Україно!», 2011 р.
- Нагороджений медаллю «Почесна відзнака НСПУ», медаллю "Будівничий України", медаллю «За заслуги перед Прикарпаттям», медаллю "Міць і гордість м. Івано-Франківська".
- Заслужений працівник культури України.

Книги Ярослава Ткачівського, які зберігаються у фонді бібліотеки ОШПО

Ткачівський Я. Твори в 2-х т. Т.1-2. / Я. Ткачівський .- Івано-Франківськ : Місто НВ , 2012 .- 978-966-428-267-0 (Т.1).978-966-428-270-0(Т.2) : 80 грн , 80 грн [71864 , 71865]

До першого тому увійшли поезії, до другого -- проза (новели, оповідання та повість). 08.03.2023

Ткачівський Я. Навія : сучасний роман / Я. Ткачівський .- Друге видання .- К. : Український письменник , 2019 .- 204с. .- 978-966-579-534-6 : 141 грн.

[71312,71311,71313,71310,71309]

Любов і зрада, вірність і тяжкий гріх, кара та несправедливість - це лейтмотив нового роману "Навія" українського письменника Ярослава Ткачівського. Сюжетна нитка захопливого любовно-побутового полотна пом'язує цікаві життєво-історичні події, що відбувалися на Прикарпатті. Однак деякі імена героїв зі зрозумілих причин змінено. Правдивими в епічному творі залишилися людські емоції в досягненні завітної мети та в ставленні до братів і сестер у Христі, природних і містичних явищ... Вірування й зречення Бога, чистокровне душоубство та немеркнуча земна любов, яка є мірилом людського сумління на шляху пізнання Істини, передані щемливо-кolorитною розповіддю письменника про життя галичан упродовж століття становлять міцну канву роману "Навія". 24.02.2020

Ткачівський Я. Монахиня : сучасний роман про любов / Я. Ткачівський .- Видання друге .- Харків : Майдан , 2019 .- 184с. .- 978-966-372-694-6 : 126 грн.

[71308,71306,71305,71304]

Новий літературно-художній твір "Монахиня" українського письменника з м. Івано-Франківська Ярослава Ткачівського - це сучасний психолого-еротичний роман про страждання кохання, людське осягнення божественних висот і несподіване плотське гріхопадіння, що виснажує чи навіть губить невинну душу. Тут ідеться також і про християнські чесноти, котрі навертають його персонажів на путь істини. Та чи всіх? про це дізнаємося зі сторінок захопливої розповіді про любов. 24.02.2020

Книги Ярослава Ткачівського, які можна знайти в книгарнях та бібліотеках нашого міста

Степан Процюк

Степан Васильович Процюк – сучасний український письменник, якого вважають одним із найконтроверсійніших сучасних письменників-інтелектуалів –

Народився 13 серпня 1964 року в селі Кути, Бродівський район (нині — Буський район) на Львівщині у сім'ї політв'язня.

Через декілька років родина переїхала до Івано-Франківської області. Степан Процюк закінчив Івано-Франківський педінститут та аспірантуру Інституту літератури НАН України. Кандидат філологічних наук. Викладає сучасну українську літературу в Прикарпатському університеті Івано-Франківська. Одружений, має двох синів. З 1995 до 2017 був членом Національної спілки письменників України.

Літературна біографія Степана Процюка розпочалася 1991 з літгурту "Нова дегенерація", куди він входив разом із Іваном Андрусяком та Іваном Ципердюком. 1992 була надрукована їх перша поетична збірка Процюка "На вістрі двох правд" (передмова Юрія Андруховича). На думку літературознавців, на початку 90-х літгурту "Нова дегенерація" вдалося стати одним із небагатьох руйнівників літературної стагнації.

Далі з'явилася збірка віршів "Апологетика на світанку" (Ужгород, 1996) та збірка поем "Завжди і ніколи" (Львів, 1999). У зв'язку з малоз'ясованими обставинами перестає писати вірші, переходячи винятково на прозу й есеїстику, зокрема, так звані письменницькі колонки в газетах України.

1996 вийшла збірка літературних есеїв Процюка "Лицарі стилосу і кав'ярень" (Київ), а також перша книжка прози "Переступ у вакуумі". 2001 тернопільське видавництво "Джура" друкує збірку повістей "Шибениця для ніжності", що заслужила чимало взаємовиключних своєю апологетичною патокою або іронічним чи навіть агресивним несприйняттям відгуків і рецензій. У повісті "Шибениця для ніжності" домінує єдина оповідна форма — сповіді головного героя Дем'яна. Приводом для її розгортання став лист колишньої коханої, написаний через двадцять років після того, як їх стосунки завершилися. Структурно повість складається із двох частин та епілогу. Перша частина починається зі спогадів про дитинство Дем'яна, розповідає про навчання в школі й перше кохання. Провідною композиційною рисою повісті є сюжетна дискретність. Життєвий шлях персонажа переказаний непослідовно, автор зупиняється на найбільш екзистенційно значимих подіях, що дозволяють глибше усвідомити еволюцію характеру. Друга частина розпочинається спогадами про навчання Дем'яна в інституті. До особистої історії додаються суспільні узагальнення, що віддзеркалюють специфіку радянського суспільства. Центральною в другій частині є історія взаємин Дем'яна й Зоряни. Поруч із життєвою історією головного героя фрагментарно згадуються історії його батьків, дядька, що став жертвою тоталітарної системи, брата Сашка — також жертви, тільки ще безглуздішої і жахливішої системи. Композиція

повісті традиційна для ранньої творчості Степана Процюка: колажність, фрагментарність картин, репортажність, полеміко-публіцистичні авторські відступи. У 2002 івано-франківське видавництво "Тіповіт" друкує чергову збірку повістей "Серафими і мізантропи", де, як вказувала пізніше критика, посилюються декадентські кольори, а також нездоровий інтерес до зображення межових невротичних станів людини чи "неопшибішевщина". Для автора характерний тип героя — рефлексуючого інтелігента з сильною потребою ідеалу, в якій упізнається туга за Богом.

Також 2002 Процюк дебютує як романіст. Львівська "Піраміда" друкує його "Інфекцію". Як завжди, критичних контрверсій вистачало: від тверджень про появу роману "національної честі" до роздратованих реляцій у порожнечу, мовляв, справжній українець не міг би бути таким жорстким щодо критики національних негараздів і ментальних недоладностей. Також писалося про те, що "Інфекція" є поступом щодо композиції та поетики українського роману й про те, що це взагалі не роман. Центальною в цьому творі є ідея інфікованості українства чужою мовою, культурою, способом життя. Композиційно роман складається з восьми частин, переважає оповідний наратив зі вставними критичними відступами. Автор об'єднує в одне ціле кілька сюжетних ліній.

У 2005 вийшов третій роман — "Тотем" (видавництво "Тіповіт"). У цьому творі помітне посилення інтересу до онтологічних питань: смерть і страх, фетишизація і неврози, відчай і пошуки можливих рецептів гармонії.

У 2007 івано-франківське видавництво "Тіповіт" видало збірку есеїв Степана Процюка "Канатоходці". Туга за справжнім проглядає у всій книжці. Автор веде боротьбу проти напівправди і симулякрів.

Ще одна грань письменницького таланту Степана Процюка — література для підлітків. У 2008 в київському видавництві "Грані-Т" побачила світ трилогія про кохання "Марійка і Костик", "Залюблені в сонце" (Друга історія Марійки і Костика), "Аргонавти" (Третя історія Марійки і Костика). Події книги розгортаються в маленькому українському місті Старомихайлівка. Герої живуть своїм цікавим життям: зустрічаються, ведуть романтичні розмови, зізнаються в коханні. У цьому ж році і в цьому видавництві в серії "Життя видатних дітей" вийшла книга "Степан Процюк про Василя Стефаника, Володимира Винниченка, Архипа Тесленка, Карла-Густава Юнга і Ніку Турбіну". Повісті для підлітків Степана Процюка критика вважає одними із найчитаніших у цій жанровій ніші.

2010 року у видавництві "Грані-Т" була видрукувана збірка есеїв "Аналіз крові". Книжка складається із 20 замальовок-роздумів на різноманітні екзистенційні, літературні та політичні теми. Єднає їх застосування класичного психоаналізу. Цей текст є втіленням концепції письма як психотерапії в прямому сенсі цього слова. Автор озвучує низку "вічних" питань.

Роман "Троянда ритуального болю" (2010) — це одна з перших спроб серйозного художньо-психологічного осмислення постаті Василя Стефаника як людини й творця. Його образ подано в нестереотипних для українського літературного канону життєвих

ситуаціях. У першу чергу письменника цікавили особливості психотипу героя, його загадковий внутрішній світ, трагедія душі.

Наприкінці жовтня 2010 у видавництві "Ярославів вал" вийшла остання частина "психіатричної тетралогії" Степана Процюка — роман "Руйнування ляльки" (першодрук — у журналі "Кур'єр Кривбасу"). Це специфічний зразок філософської прози, не роман дій, а роман ідей, твір більше публіцистично-есеїстичний, ніж власне художній, в якому більше психології, ніж інтриг і пригод. Степан Процюк гостро розкриває проблеми нашого індивідуального й колективного буття.

У психобіографічному романі С. Процюка про Володимира Винниченка "Маски опадають повільно" (2011) автор рішуче виходить за межі жанрів нарису, літературного портрета, есе-біографії, що зазвичай лягають в основу художньої біографістики, а подеколи абсолютно копіюються, і пропонує оригінальну версію психоаналітичного прочитання біографії одного з найбільш суперечливих і найцікавіших українських письменників ХХ ст. Перед читачем постає образ письменника-новатора європейського рівня і разом з тим — ексцентричного невротика з драматичною долею. Процюк послідовно й логічно вибудовує систему життєвих і суто психологічних координат митця. Джерельною базою роману став епістолярій і щоденники В. Винниченка.

Також 2011 у видавництві "Твердиня" вийшла книга есеїстики С. Процюка "Тіні з'являються на світанку". Страх смерті, неврози безсенсовності й абсурдності життя, любовні залежності, самотність, глибинні внутрішні конфлікти — це неповний перелік того, про що пише автор, і що становить коло екзистенційних проблем сучасної людини.

Наприкінці 2011 на сторінках журналу "Кур'єр Кривбасу" була надрукована повість Степана Процюка "Бийся головою до стіни" — про непрості стосунки батька, який помирає, і сина, який намагається його зрозуміти. Автор витримав цю повість на найвищому реєстрі почуттів і переживань. Окремою книгою повість вийшла у березні 2013 в луцькому видавництві "Твердиня" в одній книжці разом із повістю "Гілочка і Муркотасик".

У січні 2013 у київському видавництві "Академія" вийшла заключна частина психобіографічної трилогії — роман "Чорне яблуко", присвячений наймолодшому класику української літератури Архипу Тесленку. Увага Степана Процюка сконцентрована на трьох змістових домінантах. Перша — історія платонічного кохання Архипа до Оленки. Друга лінія — участь А. Тесленка в революції 1905–1907 років. Третя домінанта — історія непростих стосунків братів Архипа і Яреми, що розгорталися під знаком протистояння, почасти навіть — братоборства.

Нова книга Степана Процюка "Трикутник" вийшла в квітні 2014. До неї увійшли, як повідомив сам автор, нова редакція роману "Інфекція", нові есеї та інтерв'ю.

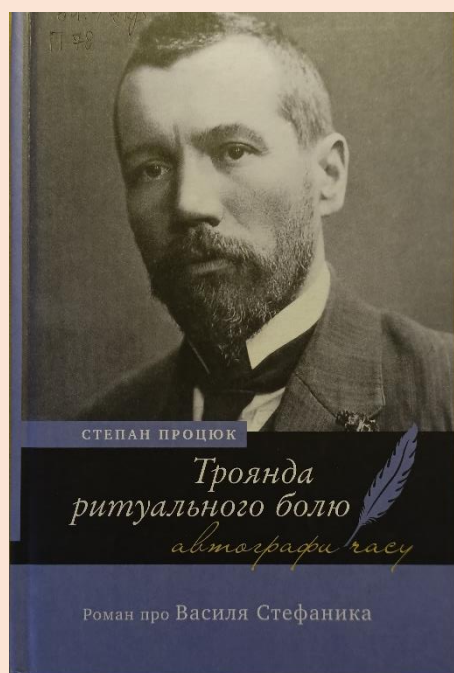
У романі "Десятий рядок" розгортаються три долі, три сюжетні лінії: діда, батька й онука. Різні покоління, різні держави, різні суспільні устрої — від сталінського геноциду до часів Незалежності. Роман, з одного боку, антитоталітарний, з іншого — глибоко філософський. У кінці квітня 2015 вийшов роман "Під крилами великої Матері".

Степан Процюк мав літературні вечори у багатьох містах України (Києві і Харкові, Львові і Ялті, Тернополі й Ужгороді і т. д.), а також у Кракові (на запрошення Ягеллонського університету) та Берліні. Є лауреатом багатьох національних літературних премій: 7-разовий лауреат премії журналу "Кур'єр Кривбасу" (1998-2003 рр. включно), премії "Благовіст" (2000), а також міської літературної премії ім. І. Франка (2002) та обласної літературної премії ім. В. Стефаника. 2003 за роман "Інфекція" був номінованим на здобуття Шевченківської премії.

Твори Степана Процюка перекладені кількома іноземними мовами (німецькою, російською, словацькою). Наприкінці 2008 у Баку вийшов переклад роману Степана Процюка "Тотем". Перекладав книгу відомий азербайджанський письменник та видавець Ельчин Іскендерзаде. Зараз роман перекладається ще кількома іноземними мовами. 30 вересня 2012 року на своїй сторінці у "Facebook" Степан Процюк повідомив про те, що став членом Українського центру Міжнародного ПЕН-клубу. У вересні 2015 Процюк отримав відзнаку "Золотий письменник України".

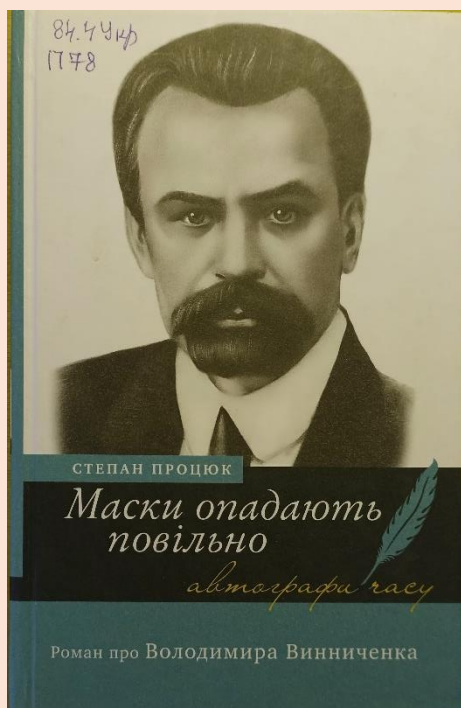
<https://www.ukrlib.com.ua/bio/printit.php?tid>

Книги Степана Процюка, які зберігаються у фондї бібліотеки ОІШО

Процюк С. Троянда ритуального болю : роман про Василя Стефаника / С. Процюк .- К. : Академія , 2010 .- 184с. .- (Автографи часу) .- 978-966-580-319-5 : 35с. [70545.70544,70543,70542,70726,70541]

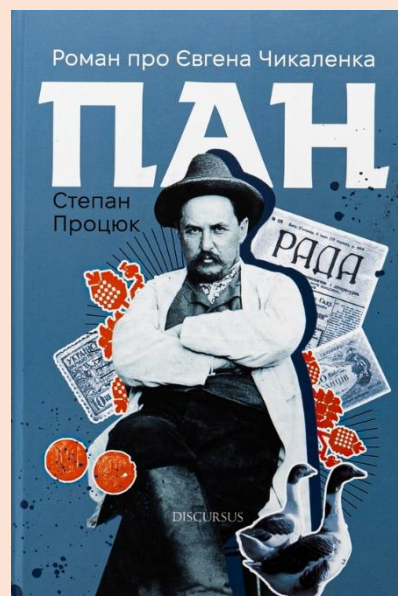
Цей психобіографічний роман є історією загадкового внутрішнього світу і харизми Василя Стефаника. Його манила й переслідувала троянда - символ життя і смерті. Ритуалом власної творчості він прагнув подолати трагізм і суперечності буття. У його житті і творчості чорне і біле, нехтуючи безпекою, часто опинялися поруч. 21.05.2012

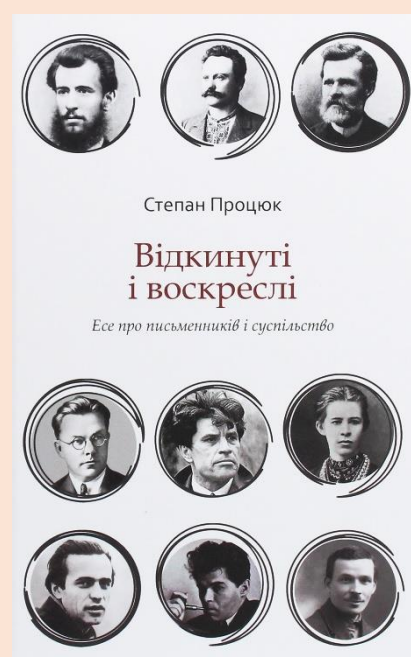
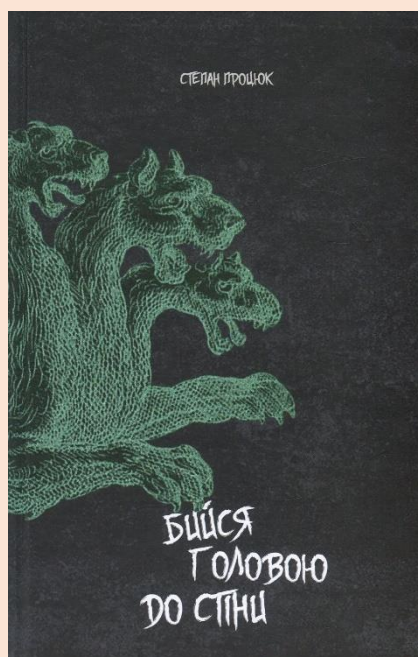
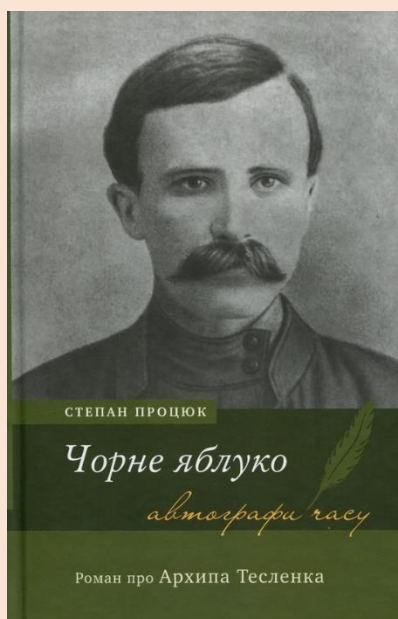

Процюк С. Маски опадають повільно : роман про Володимира Винниченка / С. Процюк .- К. : Академія , 2011 .- 304с. .-(Автографи часу) .- 978-966-580-319-5 : 49 грн [70728]

Про Володимира Винниченка. Його життя - пристрасні, мученицькі, болючі пошуки власної сутності у творчості, громадській діяльності, любовних історіях. Контroversійне мислення і безмежна творча сміливість, місіонерство і протест зробили його найчитабельнішим письменником свого часу. Були в тому часі і ті, хто вважав "жахливою дитиною" національної літератури. Таким постає Володимир Винниченко в романі Степана Процюка. У цій сміливій художній версії - внутрішній світ і складний шлях героя від ексцентричного невротика, екстравагантного і сенсаційного митця до видатного мислителя, який гідно представив українську літературу у світі. 21.05.2012

Книги Степана Процюка, які можна знайти в книгарнях та бібліотеках нашого міста

Вересень, 2005 р.
Бібліотека ОІШО